

Föreläsningar 15/5: Nominalistiska teorier om egenskaper 2

Spartansk nominalism

(”Strutsnominalism”, ”Austere nominalism”)

En position som denna har försvarats bland andra av 1900-talsfilosoferna Quine och Price.

Vår erfarenhet av egenskapsöverensstämmelse:

Den spartanske nominalisten ”förklarar” upplevd egenskapsöverensstämmelse samt prediceringar på följande sätt:

Vi ”löser” det problemet genom att **ignorera det**. (Därav namnet ”ostrich nominalism” – strutsnominalism. Vi gömmer helt enkelt huvudet i sanden!)

Attributöverensstämmelse är inget vi förklarar genom att hänvisa till något annat – attributöverensstämmelse är **ett primitivt faktum** om världen som inte kan ges någon vidare eller djupare förklaring än denna: **det är som det är**.

Rättfärdigande:

Alla teorier måste anta att någonting är primitivt. Detta, påpekar man, gäller faktiskt även realisten. Realisten förklarar ju attributöverensstämmelse med hänvisning till att de distinkta entiteterna instantierar samma universalie – men denna instantiering (eller exemplifiering) förklarar man inte – det är primitivt, hävdar man. Nominalisten säger sig nu göra samma sak – bara ett steg tidigare (varför vänta, undrar de).

Och hur mycket förklarar egentligen realisten genom att ta det där extra lilla steget? Han eller hon förklarar ju i grund och botten ett faktum (vår erfarenhet av egenskapsöverensstämmelse) med hänvisning till ytterligare fakta (att distinkta objekt exemplifierar identiska universalier). När sedan *detta* faktum ska förklaras kan man endast hänvisa tillbaka till det faktum med vilket man började... Vad innebär det för ett ting att exemplifiera en universalie? Svar: primitivt. Liksom: Vad innebär det för flera ting att exemplifiera samma universalie. Återigen: primitivt. I grund och botten är

således det faktum som realisten hävdade var så förklarande i grund och botten identiskt med det faktum de ursprungligen skulle förklara!!

Bättre då att, som nominalisten, vara ärlig redan från början!

Sanna subjekt-predikat påståenden:

Givet ovanstående utgångspunkt menar nu den spartanske nominalisten att han/hon kan använda precis samma utgångspunkter som realisten vad gäller krav man kan ställa på en förklaring av sanna subjekt-predikat påståenden – men uppfylla dessa med hjälp av en värld där endast existensen av partikulära entiteter erkänns.

Det som gör det sant att ”*a* är *F*”, menar man nämligen, är helt enkelt att *a* är *F*.

Denna förklaring kan tyckas trivial – och spartanska nominalister har uttryckligen också sagt att den *är* trivial. De menar dock att denna trivialitet är en av teorins största fördelar.

En annan fördel är att nominalisten här *s a s* ”spelar på realistens planhalva” eftersom deras förklaring respekterar realistens restriktioner på en förklaring av sanningen hos subjekt-predikat påståenden:

- (a) förklaringen gör subjekt-predikat påståendens sanning en fråga om korrespondens
- (b) förklaringen kan visa hur denna korrespondens är en funktion av referentiella relationer som råder mellan termer i språket och entiteter i världen

Hur gör man då detta? Detta kan man kanske se bäst med hjälp av ett exempel – och genom att låta den nominalistiska teorin kontrasteras mot den realistiska som vi redan har diskuterat i detalj.

Exempel:

”George W Bush väger över 60 kg”

Realister säger följande om satser som denna:

1. Subjektet namnger en specifik rumtidlig individ (George W Bush).
2. Predikatet uttrycker/konnoterar en egenskap (den universella egenskapen att väga över 60 kilo).
3. Satsen är sann därför att den individ som subjektet namnger faktiskt exemplifierar den universalie som predikatet uttrycker/konnoterar.

En nominalist har följande att säga:

1. Subjektet namnger en specifik rumtidlig individ (George W).
2. Predikatet uttrycker/konnoterar *inte* en egenskap.
3. Satsen är sann därför att individen som namnges av subjektet *satisfierar/är sant om* predikatet.

Relationen mellan språk och värld, med detta sätt att se på saken, är alltså:

dels en *namngivande* relation (subjekt namnger partikulära konkreta objekt i världen)
dels en *satisfieringsrelation* (partikulära konkreta objekt i världen satisfierar predikat i språket)

Satisfieringsrelationen måste naturligtvis utredas närmare. Normalt tar man denna för primitiv, men även om satisfiering är någonting primitivt verkar det rimligt att kräva åtminstone en informell karakterisering av vad det kan tänkas innebära. Detta har visat sig problematiskt att ge. En rad förslag existerar i litteraturen och diskussionen pågår än.

Här följer ett litet exempel på hur man (en gång) föreslagit att satisfieringsrelationen ska förstås – samt lite av den kritik som detta förslag har medfört...

En entitet satisfierar ett predikat omm en majoritet av talarna av språket tror att (yttranden av) satsen bestående av namnet på entiteten och predikatet, är sanna.

Problem – kontraintuitivt:

Den föreslagna analysen av satisfiering är **kontraintuitiv**.

Anta att du vill ta reda på huruvida det är sant att ”George W Bush väger mer än 60 kilo”. Det rimliga vore t ex att åka till Vita Huset med en väg

eller att på annat sätt försöka få reda på Bushs personuppgifter. Om satisfiering är en fråga om vad ett antal språkanvändare tror verkar plötsligt fråga om huruvida Bush har en viss egenskap eller inte dock inte längre handla om individen Bush... Istället handlar den om vad en majoritet språkanvändare tror om sanningsvärdet på satser som exempelsatsen.

Grundproblem: frågan om huruvida Bush väger mer än 60 kilo eller inte tycks var en fråga rörande *bonom* – om *hur han är*. Denna aspekt av saken tycks vara omöjlig att få med givet denna förståelse av satisfiering.

Abstrakt referens

Problem: Den spartanska nominalisten har tidigare sagt att subjekt-predikat påståenden är sanna bland annat därför att subjektet i dessa påståenden *namnger* en individ i världen. Innebär inte detta att abstrakta singulara termer som ju fungerar som subjekt i sanna sådana påståenden också namnger en individ i världen – denna gång en individ som är universell till sin natur?

Lösning:

Lösningen står att finna genom att man studerar relationen mellan påståenden som:

”Sokrates exemplifierar visdom”

och

”Sokrates är vis”

Dessa betyder, som vi har sett, enligt den spartanska nominalisten *samma sak*. Och detta, i sin tur, innebär att ett påståenden som ”Sokrates exemplifierar visdom”, trots att det yligt sett kan tyckas precis tvärtom, faktiskt inte på något sätt pekar ut eller refererar till en universalie i världen. Så, bara för att en viss sorts påstående *tycks* referera till universalier behöver det alltså inte vara så!

Sålunda, menar man är satser som involverar abstrakt referens egentligen är ett **förklätt sätt att påstå saker om konkreta partikulärer**. Alla satser

som innehåller abstrakt refererande singulära termer kan *översättas* eller *parafraseras* till satser som inte innehåller abstrakt refererande singulära termer men som betyder precis samma sak.

Hur då?

Exempel: ”Triangularitet är en form” – ”Triangulära objekt är formade objekt”

Problem: denna lösning verkar inte fungera för alla påståenden av detta slag.

”Mod är en dygd”

Man skulle kanske kunna tro att följande vore en rimlig översättning av detta påstående:

”Modiga personer är dygdiga personer”

Men, satsen ”mod är en dygd” har faktiskt andra sanningsvillkor (och därmed en annan mening) än satsen ”modiga personer är dygdiga personer”.

Vi kan ju t ex tänka oss personer som är modiga, men som saknar andra dygder och som vi därför inte vill räkna som dygdiga osv. (tänk dig t ex någon som visar mod genom att han eller hon vågar bryta sig in i någons hus mitt på dagen och stjäla saker!). Det kan alltså vara sant att ”mod är en dygd” samtidigt som det är falskt att ”modiga personer är dygdiga personer”. Det är helt enkelt oklart om nominalistens projekt alls är genomförbart på denna punkt. En rad utvecklingar av ”översättningsprojektet” (en del av vilka tas upp i boken) har föreslagits – men i slutändan tycks ingen utan allvarliga problem.

Möjlig lösning:

Vissa nominalister har försökt ”lösa” detta problem genom att hävda att det inte är teorin som är problemet utan just dessa problematiska satser. Det är helt enkelt att ställa alltför höga krav på teorin om man menar att den ska kunna klara av *alla* språkliga påståenden...

Våra förfilosofiska uppfattningar (och vårt sätt att språkligt uttrycka dessa) kan, menar man, ifrågasättas när de inte längre passar in i en mall som har högt förklaringsvärde och är på alla (andra) sätt en utmärkt teori om världen och dess grundläggande konstituentier.

En filosofisk teori, menar man vidare, måste visserligen i det stora hela vara i linje med våra grundläggande intuitioner – men vid motsättningar som dessa så bör enskilda intuitioner stryka på foten snarare än hela teorier.

Det är för övrigt inte konstigt att många av våra trosföreställningar är genomsyrade med Platonistiska föreställningar – Platonismen har ju regerat sedan filosofins födsel (jämför med föreställningar om en själ osv.).

En glidning...

Observera dock att en spartansk nominalist som på detta sätt förnekar en ”perfekt fit” mellan våra trosföreställningar/vårt språks struktur och världen är klart annorlunda än den spartanska nominalism som först formulerades. Denna ”nya” sorts spartanske nominalist har också avlägsnat sig från den realism som vi tidigare har diskuterat.

Sammanfattningsvis: enkelhet kostar!

Oavsett om man är en spartansk nominalist av den tidigare eller senare sorten kan man konstatera att den nominalistiska enkelheten inte är billig.

- Den kostar postulerandet av ett stort antal saker som primitiva eller oanalyserbara.
- Den kostar bristen på en enhetlig approach när man ska förstå abstrakt refererande påståenden (varje sådant påstående måste med den ovan föreslagna ”lösningen” värderas individuellt, och det tycks omöjligt att utforma en enhetlig strategi för detta – trots att vår intuition säger oss att en sådan borde finnas).

Ontologiskt är den spartanska nominalismen alltså mer ekonomisk, men rent teoretiskt tycks det snarare tvärtom.

De problem som den spartanska nominalismen stöter på har lett till filosofiska försök att utveckla alternativa nominalistiska teorier som klarar av det problematiska på ett bättre och mer tilltalande sätt. Detta gäller t ex den nominalistiska teoribildning man ofta refererar till som:

(Meta)lingvistisk nominalism

Denna approach har klassiskt ursprung i medeltiden med t ex Abélard och Ockham. Modernare förespråkare är t ex Carnap och Sellars.

Enligt dessa nominalister är det fullt möjligt att konstruera en teori som är *både* ontologiskt *och* teoretiskt ekonomisk. Detta är en teori som (liksom den spartanska nominalismen) anser att *endast konkreta partikulära objekt existerar*, men som *förkastar den spartanska nominalismens analys av abstrakt referens*. Man ärver med andra ord alla ovanstående positions fördelar, man ärver också eventuella problem med att förstå satisfiering – men, tänker man sig, teorin undviker den spartanska nominalismens problem med abstrakt referens.

Den metalingvistiska nominalismen om abstrakt referens:

Tanken är att det rätta sättet att åstadkomma en *systematisk* nominalistisk analys av abstrakt referens kräver att man inser att påståenden med abstrakt referens är **påståenden om språket snarare än om de objekt språket handlar** (de är påståenden ”utklädda” till påståenden i det s k *objektspråket* som egentligen är påståenden i *metaspråket*). Det går att *översätta* eller *parafrasera* påståenden med abstrakt referens, menar man vidare, på sätt som gör detta explicit – dessa översättningar kommer att vara systematiska och kommer att ha ett enda uniformt semantiskt mönster (alltså inte fall-till-fall som för den spartanska nominalisten).

Vi ska nu se närmare på hur två olika förespråkare av den metalingvistiska nominalismen menade att detta kunde låta sig göras. Först ska vi se närmare på den variant som formulerades av Rudolf Carnap (i dennes *The Logical Syntax of Language*, 1934) – därefter ser vi närmare på Wilfrid Sellars (60-70 tals) modifiering av Carnaps teori.

Carnaps metalingvistiska lösning på problemet med abstrakt referens:

Carnap menade att *satser som innehåller abstrakta singulära termer påstår saker och ting om generella termer som korresponderar mot dessa abstrakta singulära termer* (så vad som på ytan tycks vara tal om egenskapen Triangularitet, är egentligen tal om den generella termen ”triangulär”, osv.)

Exempel:

- ”Mod är en dygd” bör förstås som ”’Modig’ är ett dygdpredikat”
- ”Triangularitet är en form” bör förstås som ”’Triangulär’ är ett formpredikat”
- ”Mod är en egenskap” bör förstås som ”’Modig’ är ett adjektiv”

Fördelar med Carnaps teori:

En fördel med Carnaps teori är att den, i motsats till den spartanska nominalismen, är **systematisk**.

Nackdelar med Carnaps teori

Problem (1): universalier igen?

Det är oklart om *all* referens till universalier faktiskt elimineras. Man kan istället hävda att man bara ersätter en sorts universalie med en annan. Carnap förstår ju referens till egenskaper (universalier) som egentlig referens till generella termer.

Men hur ska vi förstå dessa generella termer?

De flesta lingvister och filosofer skulle vilja hävda att även *satser är abstrakta entiteter* – att många satser aldrig har yttrats eller skrivits ner, samt att det finns oändligt många satser. Ett skäl till att man anser detta är att man gärna tänker sig mänskligt språk som styrt av syntaktiska och semantiska regler. Tanken här är att satser genereras från ord i enlighet med regler – t ex kan det vara en sådan regel att ett substantiv följt av ett intransitivt verb konstituerar en grammatisk sats. Men, observera, att det är extremt otroligt att varje möjlig sådan kombination redan har uttalats eller skrivits ner. Trots detta så kan vi, när en ny (aldrig tidigare yttrad) sats dyker upp för första gången känna igen ”den” som en grammatisk sats. Detta gör att man gärna vill tro att kombinationen redan innan detta var en sats och att vad vi nu gör är känner igen en konkret representation av denna sats (ett *tecken* av en viss *sats*typ).

Men när vi funderar på hur vi ska förstå detta i metafysiska termer så tycks det uppenbart att det enklaste och mest intuitiva sättet av förstå det på handhas av universalieralismen. Det finns satsuniversalier som instansieras i enskilda inskriptioner och uttalanden! Och, liksom satser, tycks även de i satserna ingående termerna uppdelbara i typer respektive tecken.

Ordtecken är individuella uttryck: individuella inskriptioner eller yttranden.

Man kan påstå att relationen mellan ordtecken och ordtyp är densamma som den som binder universalier till sina instanser: olika tecken av samma typ *instantierar* den typen.

Så, om den metalingvistiska nominalismen förklarar abstrakt refererande påståenden med referens till primitiva *ordtyper* så tycks han eller hon därmed också erkänna existensen av någonting *universellt*. Och, om så är fallet så skulle det innebära att Carnaps teori helt enkelt ersätter en icke-lingvistisk universalie med en lingvistisk – teorin tycks inte längre genuint nominalistisk.

Problem (2) – språkbundenhet

Ett annat problem som tycks drabba Carnaps teori är att denna verkar göra användningen av abstrakta singulära termer **språkbunden** på ett sätt som gör översättning från ett språk till ett annat mycket problematiskt.

Exempel:

En engelsman som talar om mod, ”Courage”, refererar ju till en engelsk generell term (”courageous”), en spanjor som talar om mod, ”valor”, refererar ju till en spansk generell term (”valeroso”). Det verkar alltså som om engelsmannen och spanjoren talar om helt olika saker.

En modifiering av teorin: Sellars

De problem som drabbar Carnaps teori har uppmärksamats och diskuterats en hel del. Delvis som en reaktion på dessa diskussioner formulerade Sellars en nominalism som kan ses som en modifikation av Carnaps – där modifikationerna är ämnade att lösa just de ovan nämnda problemen.

Sellars lösning på problemet med universella ordtyper

För att lösa det första problemet inför Sellars någonting som han kallar ”distributiva singulära termer”. Med deras hjälp menar han att han kan inte längre behöver erkänna existensen av universella lingvistiska uttryck.

Distributiv singulär term = ett uttryck med vars hjälp man kan indikera att något generellt påstås om en mängd individuella *K*.

Sellars eget exempel på ett sådana uttryck är t ex:

”lejonet” i ”Lejonet är guldbrunnt”

Sellars hävdar nu att ”modig” och ”triangulär” så som de förekommer i (och ställer till besvär för) Carnaps teori *också* är (dolda) distributiva singulära termer. Om vi gör denna deras natur explicit kan vi istället tala om ”modet” och ”det triangulära”. Dessa är distributiva singulära termer, d v s termer som tycks referera till någonting universellt – men som de facto påstår saker och ting om individer.

Men, vilka individer?

Svar: individuella yttranden och inskriptioner av orden *triangulär* respektive *modig*.

Sellars lösning på problemet med språkbundenhet:

För att lösa det andra problemet påpekar Sellars att detta problem endast kan uppkomma om vi, felaktigt, antar att den enda sortens metalingvistisk referens som finns är språkbunden referens. Faktum är dock att ord från olika språk kan vara *funktionellt ekvivalenta* (exempel: ”homme”, ”man”, ”uomo”, etc.) – det vill säga, i vart och ett av dessa ords respektive språk spelar de samma lingvistiska roll. Och, menar Sellars, funktionell roll är det som är relevant för den metalingvistiska analysen...därmed så kommer också denna att vara obunden något särskilt språk.

Språket är dock sålunda konstruerat att vi inte tycks kunna låta bli att uttrycka oss i ett *speciellt* språk. För att komma runt detta introducerar Sellars ett sätt att signalera att ett visst språkligt uttryck (ett ord t ex), låt oss säga, ”man”, står för en viss (språkligt obunden) funktion. Detta signaleras med hjälp av den s k punkticitatkonventionen.

Lösning: punkt citatkonventionen:

I stället för att placera citattecken kring ord för att på så sätt skapa en term som pekar ut ordtecken, så placerar man punkter kring ord för att på så sätt skapa ett *metalingvistiskt substantiv* = ett substantiv som är sant om alla de uttryck som i sitt eget språk spelar samma lingvistiska roll som det ”punkterade” ordet gör i vårt språk.

Exempel:

”Mod är en dygd” ska alltså översättas med ”• modig • är ett dygdpredikat”

Visserligen så skiljer sig alltså Sellars teori en del från Carnaps, men den bevarar det som var positivt hos Carnap: **systematiken**. Oavsett påståendet så kommer förklaringen att ha samma form. I slutändan innebär alltså detta att Sellars analys på ytan kommer att se ut precis som Carnaps:

”Mod är en dygd” förstås t ex som ”Modig är ett dygdpredikat”

Skillnaden är dock hur denna parafrasering sedan vidare förstås:

- (a) ’modig’ förstår Sellars som en distributiv singular term – en term som uttrycker något, inte om generella ordtyper, utan om tecken: individuella inskriptioner och yttranden
- (b) ’modig’ står dessutom inte för ett ord i det svenska språket – det står snarare för alla motsvarande inskriptioner oavsett språk med ekvivalent funktion

Problem: återintroducerar inte Sellars någonting universellt när han säger att en mängd individuella inskriptioner osv. alla är • modig •: heter givet att de alla har *samma lingvistiska funktion* i sina respektive språk?

Vi lämnar nu de rent nominalistiska teorierna bakom oss och avslutar våra diskussioner om egenskapsteorier genom att ta upp en teori som, kan man säga, upptar en mellanposition: den är i viss mening realistisk och den är i viss mening nominalistisk. Intressant är den dessutom eftersom den i stor utsträckning har stått i fokus i de allra senaste diskussionerna kring egenskaper och deras natur.

Första gången denna position formulerades någorlunda explicit som en teori om just ”troper” var i mitten av 50-talet av D. C. Williams. Men liknande teorier (där man använt sig av andra termer) hade formulerats redan tidigare (t ex på 20-talet av G. F. Stout, och på 40-talet av svenske Ivar Segelberg från Uppsala). Från slutet av 80-talet och framåt kan man säga att intresset för denna teori har vuxit lavinartat och i spåren av denna framgång har man nu även börjat omvärdera äldre filosofers teorier (man har funnit spår av tropteorin hos både Aristoteles, Ockham, Locke osv.).

”trop”

Termen trop är nu efter många om och men vedertagen – men introducerades förmodligen som ett skämt av D. C. Williams (som menade att lingvister tidigare använt termen för att denotera ”the essence of an occurrence”, medan han ämnade använda termen för ”the occurrence of an essence”). Under medeltiden kallades denna sorts entiteter för ”första accidenter”, på 1900-talet har de kallats ”enhetsegenskaper”, ”instanser”, ”aspekter”, ”abstrakta partikulärer” och ”moment”.

Realism med nominalistiska förtecken:

Man kan, som sagt, hävda att tropteorin intar en mellanposition – att den är vare sig realistisk eller nominalistisk – eller att den är lite av varje!

- *Mot* nominalisterna så hävdar tropteorin att det faktiskt finns sådant som färger, former osv. – att det finns egenskaper. Man menar alltså, *med* realisten, att det existerar en separat egenskapskategori.
- *Mot* realisterna hävdar man att dessa existerande egenskaper är partikulära – allt, menar åtminstone majoriteten av tropteoretikerna, är partikulärt (en åsikt som de ju delar *med* nominalisterna).

Loux hävdar, i detta sammanhang, att tropteorin är **ontologiskt mer generös** än de nominalistiska teorierna i allmänhet. Orsaken till detta, menar han, är att förespråkare för denna position menar att det, förutom konkreta partikulärer, även finns abstrakta sådana (nämligen egenskaperna). Detta stämmer dock inte riktigt. Majoriteten av tropförespråkarna menar att endast tropkategorin behöver postuleras. Observera också att Loux helt

och håller betraktar denna position som nominalistisk – medan jag vill se den som ett rent mellanting.

Varför menar man att tropteorin utgör ett seriöst alternativ till realism och nominalism?

Det faktum att tropteorin tycks kunna placeras ”mellan” realismen och nominalismen är också enligt många orsaken till att tropteorin utgör ett seriöst och intressant alternativ till de mer traditionella teorierna. Man menar helt enkelt att dess kompromissposition är grunden till att teorin klarar av vad som åtminstone på ytan kan tyckas vara allvarliga problem för alternativen.

- Realisten har ju t ex problem med den mystiska universaliteten – dessa problem undviker tropteoretikern eftersom han helt enkelt inte erkänner existensen av någonting universellt
- Nominalisten kan sägas ha problem med ”bristen på struktur” i den värld de föreställer sig – det tycks helt enkelt saknas egenskaper. Detta slipper tropteoretikern eftersom de faktiskt erkänner existensen av egenskaper!

Tropers natur:

De partikulära egenskaper som tropteorin postulerar kallar man för troper. Vad är då en trop? Hur bör en trop karakteriseras?

- I korthet brukar man karakterisera en trop som något som är på en gång **abstrakt, partikulärt** och **enkelt**.
- Med att tropen är partikulär kan vi här säga att vi menar att den **endast kan existera vid en unik plats i rumtiden vid varje tidpunkt** (i kontrast då till universalien). Tropen är alltså partikulär på precis samma sätt som alla konkreta objekt som vi ser runtomkring oss är partikulära.
- Till skillnad från de konkreta objekten brukar man dock vilja säga att tropen är **abstrakt**. Med detta menar man helt enkelt att den är ”kvalitativ” – dvs. den är *som* universalien rött om vi bortser från universaliteten (den är *inte* som tomaten om vi bortser från tomatens partikularitet).

Termen ”abstrakt” är kanske inte så väl vald eftersom det är enormt mycket av det man kan och har menat med termen som *inte* menas i detta sammanhang.

Exempel på vad man kan (och har) menat med termen ”abstrakt” och som tropteoretikern *inte* menar med termen när hon eller han använder den för att karakterisera troper:

“the product of some magical feat of mind”,
“the denizen of some remote immaterial eternity”,
“imprecise”,
“the mental”,
“the rational”,
“the incorporeal”,
“the ideally perfect”,
“the non-temporal”,
“the primordial or ultimate”,
“the deficient”,
“the potential”,
“the unreal”,
“the symbolic, figurative or merely representative”, och
“the vague, confused and indefinite”.

Om det stämmer att alla dessa betydelser finns och samtidigt inte är de som tropteoretikern avser så är det ganska uppenbart att en bättre term hade kunnat väljas för ändamålet.

Motivation

Varför har man, bortsett från de åtminstone ytligt sett stora fördelarna i förhållande till de klassiska positionerna, velat formulera en teori av detta slag?

- Enligt Loux är svaret att förespråkare för denna uppfattning har menat att det omedelbara objektet för perceptuell medvetenhet är just sådant som färger, lukter, ljud och former. Om man förnekar att sådant existerar så gör man det omöjligt att ge ens grunden till en förståelse av vår empiriska kunskap.
- Och, när jag t ex fokuserar på ett äpples rödhet så är det inte rödhet i allmänhet jag fokuserar på, utan endast på den unika rödhet som karakteriserar just detta äpple.
- Så, för att vi ska kunna göra reda för vad som egentligen händer vid **selektiv fokusering** av detta slag så behöver vi troper.
- Och, menar man, detta är en aspekt av våra erfarenheter som *all* tidigare diskussion har ignorerat.

Observera:

Loux har kanske rätt när han hävdar att detta var vad som motiverade de första tropteoretikerna. Idag har dock de tropteoretiker som är mer aktiva ofta andra motivationer – av mer teoretiskt slag. De tror helt enkelt inte att världens struktur på något sätt går att avläsa från våra upplevelsers struktur och därmed tror de inte heller att selektiv fokusering kan vara ett särskilt tungt vägande skäl för tropteorin.

Centralt problem för tropteorin:

Tropteorin råkar i problem när man försöker förklara attributöversstämmelse:

- Anta att två distinkta konkreta objekt a och b båda är röda (anta att ” a och b är båda röda” är en sann sats).
- Enligt tropteorin innebär detta att a innehåller eller instantierar en röd trop r_1 , samt att b innehåller eller instantierar en röd trop r_2 .
- Men, faktum att a är r_1 och b är r_2 förklarar inte varför dessa objekt kan sagas ha *samma* egenskap! Orsak: tropernas partikularitet.

Tropteoretikerns lösning:

Två konkreta objekt har samma egenskap om och endast om vart och ett av objekten innehåller/exemplifierar en distinkt trop och dessa troper, i sin tur, *liknar varandra exakt*.

Anta att du menar att allt som existerar är troper – då måste du förstå den likhetsrelation som är tänkt att förklara och grunda attributöversstämmelsen som, också den, en sorts trop.

Problemet – regress:

1. Om exakt likhet är en trop så innebär det att varje likhetsklass av troper (dvs. varje klass vi kan bilda av troper som exakt liknar varandra) kommer att innehålla en distinkt och partikulär exakt likhetstrop som förenar alla klassens medlemmar.
2. Men, på samma sätt tycks det nu möjligt att ta var och en av dessa exakta likhetstroper och säga, om dessa, att de exakt liknar varandra

– de är alla exakta likhetstroper – därmed kommer alltså dessa att ingå i samma likhetsklass, förenade av en exakt likhetstrop.

3. Och så vidare, *ad infinitum*...